

gang, som ogsaa for vore politiske Tilstandes Udvikling til Ro, Kraft og Tryghed, at der tilvebringes en almindelig Fæstefløsningslov. Skjøndt jeg ikke er blind for visse Mangler ved dette paany indbragte, oprindelig med Dydighed, skjøndt selvfølgelig ikke uden enkelte Ufuldkommenheder udarbejdede, men nu i nogle Punkter forældede Lovforslag, deeltager jeg derfor med de øvrige Medlemmer af Fleertallet i at indstille Lovforslaget til Thingets Velvillie og videre Fremme.

Ved Lovforslagets enkelte Paragraffer bemærkes:

§ 1.

Lovforslagets § 1 indeholder en Bestemmelse, som allerede er givet i Lov af 19de Februar 1861 § 1. Man foreslaaer derfor, at § 1 udgaae.

§ 4.

§ 4 bestemmer, at den Ret til at fordrø Gaarden overdragen til Eiendom, som Lovforslaget tilfigter at give Fæsteren, skal indtræde fra Begyndelsen af Aaret 1869, men denne Termin maa selvfølgelig forandres, og man foreslaaer at bestemme den til 1ste April 1870.

I 2det Punktum findes en nærmere Betegnelse af alt det Bøndergods, som skal høre ind under Lovens Omraade, men denne Betegnelse passer ikke i det Hele paa de nuværende Forhold, og da den derhos ikke er nødvendig, efterdi det første Punktum i Paragraffen er tydelig nok ved sig selv, saa formener man, at Sætningen Lin. 5—9: „Dette gjælder saaledes — egentlige Fæstegods“, bør udgaae.

2det Stykke bestemmer, at samme Ret, som gives Fæsterne, ogsaa skal tilkomme dem, der have Fæstegaarde i 50-aarige Forpagtninger. Hertil maa føies, at denne Ret ogsaa tilkommer dem, der have slige Gaarde i Forpagtning paa to eller flere Personers Levetid.

§ 5.

Tidsbestemmelserne i denne Paragraff udflydes alle med 1 Aar, og istedetfor „Begyndelsen af Aaret“ sættes overalt „1ste April.“

Udvalgenes Betænkninger. Ordentl. Saml. 1868—69.

Samme Forandringer skee i enhver af de følgende Paragraffer, hvor slige Tidsbestemmelser findes.

§ 11.

Det ansees billigt at forhøie „3½“ i andet Stykke, Linie 2 til „4“, og det sidste Stykke indeholder en saa ubyggelig og til Dryderier og Krænkelse saa stærkt fristende Bestemmelse, som paa den anden Side ikke kan ansees for absolut nødvendig, at man finder det rettest at lade den udgaae.

§ 14.

De her bestemte 4½ pCt. i aarlig Rente og Afdrag formenes hensigtsmæssigt at burde forhøies til 5½, hvorhos det sidste Punktum ansees for overflødig.

§ 38.

Denne Paragraff giver Godseieren en Ret, der ikke kan ansees begrundet i Sagens Natur eller i de paagjældende Forholds Beskaffenhed. Taxationscommissionens Sammensætning og de foreskrevne Regler for Taxationens Udførelse maae ansees for aldeles betryggende, og de Tilfælde, hvor en Gaard multig enten paa Grund af sin Veliggenhed eller paa Grund af et eller andet Liebhavei kan have en særegen, virkelig eller indbildt, forhøiet Værdi i Godseierens Dine, bør ikke komme den paagjældende Fæster til Skade eller give Anledning til, at han kommer til at betale en højere Værdi for Eiendommen, end den maa antages virkelig at have. Fleertallet indstiller derfor, at Paragraffen forkastes.

For at det hele Fæstegods kan være afløst med de nuværende Fæsternes Afgang, saavel som ogsaa for at fjerne det Tab og de Ulemper af forskjellig Art, som kunde forvoldes Godseieren ved, at Fæsterne kun enkeltvis og med større Mellemrum forlangte deres Gaarde til Eiendom, hvorved flere maaskee endog meget spredt liggende Fæstegaarde kunde blive tilbage i hans Eie, medens den største Deel var solgt, foreslaaer Fleertallet en ny Paragraff efter § 61, hvori bestemmes, at det Fæstegods, der ikke inden en vis passende Tidsfrist er